

„Gdototutaxmrdí,“ hádal pohoršený Gabriel. „To není možný, oni se jakživi nemejou. V novinách píšou, že v Paříži není ani jedenáct procent bytů s koupelnama, tak se nedivím, ale člověk se může mejt i bez toho. Ti všichni tady okolo si s tím asi moc práce nedaj. Jináč ale to přece není výběr největších špindírů Paříže. Nedá se předpokládat, že by lidi, co čekaj na Slavkovským nádraží, páchli hůř než lidi, co čekaj na nádraží Lyonským. Ale stejně je to strašnej puch.“

Gabriel vylovil z rukávu hedvábný kapesníček barvy fialové a ucpával si nos.

„Co to tu tak smrdí?“ pronesla hlasitě jakási tetka.

Nemyslela na sebe, když to říkala, nebyla egoistka, chtěla mluvit o parfému, co zaváněl od toho pána.

„To, matičko,“ odpověděl Gabriel, jenž nešel daleko pro odpověď, „to je Barbouze, parfém od Fiora.“

„To by nemělo bejt dovolený, takhle votravovat okolí,“ pokračovala tetka, jistá svým právem.

„Jestli dobře rozumím, matičko, tak si myslíš, že tvůj přirozenej pach připomíná růžovej keř. Tak to se mejlíš, matičko, to se mejlíš...“

„Slyšíš to?“ povídá tetka mrňousovi vedle, asi tomu, co měl právo lézt na ni legálně. „Slyšíš to, jak mě uráží to prase tlustý?“

Mrňous odhadoval Gabrielovy rozměry a řekl si, to je vazba, jenže ti hroznější jsou dycky dobrý, to nikdy nezneužívá své síly, to by bylo vod nich zbabělý. A jak byl nabroušen, křikl si:

„Smrdíš – é – gorilo.“

Gabriel si povzdechl. Už zas použit násilí. Tahle povinnost ho otravovala. Od počátku člověčenstva to nepřestalo. Ale, konečně, co musí být, musí být. Není to jeho, Gabrielova chyba, že to byli vždycky padavkové, co nasírali svět. Přece však dá ještě jednu možnost tomu hmyzovi:

„Opakuj to eštějednou.“

Trochu udiven, že silák odpovídá, malý muž si dal na čas, aby vykroužil následující odpověď:

„Eštějednou opakovat co?“

Mrňous nebyl nespokojen svou replikou. Jenže ta almara trvala na svém. Naklonila se k němu, aby vyřkla tuhle jednofázovou čtyřslabiku:

„Tocoskecal...“

Střízlík dostal strach. Ted' měl ještě čas vykovat si nějaký slovní štít. První, na co přišel, bylo:

„Zaprvé vám nedovoluju mně tykat.“

„Prdlavko,“ nato Gabriel prostě.

Napřáhl ruku, jako by chtěl dát osloviteli po hubě. Ten se bez odporu poroučel na zem, lidem

mezi nohy. Chybělo málo a dal se do breku. Naštěstí, hele, vlak vjíždí do nádraží, změna krajiny. Voňavý zástup zaměřuje své mnohonásobné pohledy k projíždějícím, kteří začínají defilovat, v čele muži obchodu se svými aktovkami a zdáním, že umějí cestovat lépe než ti druzí.

Gabriel hledí do dálky, ty budou asi až na konci, ženský, to je vždycky až na konci, ale ne, z proudu vybíhá žabka a oslovuje ho:

„Jásem Zazi, voco, že seš strejda Gabriel?“

„Správně, jsem to já,“ odpovídá Gabriel, dbaje na výslovnost, „ano, já jsem tvůj strejda.“

Děcko se baví. Gabriel, zdvořile se usmívaje, ji bere do náručí, zvedá ji do úrovně svých úst, líbá ji, ona líbá jeho, pak ji staví na zem.

„Ty ňáko voníš,“ dí dítě.

„Barbouze od Fiora,“ informuje obr.

„Kápněš mně trošku za ouška?“

„To je parfém pro muže.“

„Tak to vidíš,“ říká Jeanne Lalochérová, konečně přišla, „chtěl sis to vzít na starost, tady to máš.“

„To bude dobrý,“ na to Gabriel.

„Můžu ti věřit? Rozumíš, nechci, aby se nechala znásilnit celou rodinou.“

„Ale mamá, však dobře víš, žes posledně přišla akorát včas.“

„Každopádně,“ na to Jeanne, „nechci, aby se to opakovalo.“

„Můžeš být klidná,“ ujišťuje Gabriel.

„Dobře. Tak vás tu najdu pozítří u vlaku v šest hodin šedesát.“

„U odjezdu,“ zpřesňuje Gabriel.

„Natürlich,“ na to Jeanne, která druhdy žila v okupované zóně.

„A jinak, co tvá žena, v pořádku?“

„Ti děkuju. Nestavíš se u nás?“

„Nebudu mít čas.“

„To vona je dycky taková, když má šamstra,“ vysvětluje Zazi, „rodina, to pro ni neexistuje.“

„Nashle, miláčku. Nashle, Gaby.“

Mizí.

Zazi komentuje situaci:

„Toká.“

Gabriel krčí rameny. Neříká nic. Chápe se Zazina kufříku. Pak se projeví:

„Dese,“ praví.

A jak vyráží, odhazuje napravo i nalevo vše, co potká na své dráze.

Zazi klusá vzadu.

„Strejdo,“ křičí, „pojedeme metrem?“

„Ne.“

„Jaktožené?“

Zastavila se. Gabriel se zastavuje také, obrací se, odkládá kufřík a začíná vysvětlovat:

„Jasněžene. Dnes to není možný. Je stávka.“

„Je stávka?“

„Zcela určitě: je stávka. Metro, dopravní prostředek vysloveně pařížský, usnulo pod zemí, protože jeho zaměstnanci se štípacími kleštěmi zastavili veškerou činnost.“

„Ach ti rošťáci,“ zvolala Zazi, „ach ti ničemové. Tohle mně udělat! Mně!“

„To nedělají jenom tobě,“ poznamenává Gabriel, dokonale objektivní.

„Musíš se s tím vyrovnat,“ kázal Gabriel, jehož fráze někdy zaváněly tomismem lehce kantorským.

Pak, přecházející do tónu osobního, dodal:

„Teď je třeba pohyb. Charles čeká.“

